
Det suser som Skoven.

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Det suser som Skoven.", i: *Mindeudgave Digte*, side: 42, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Det suser som Skoven.

Det suser
som Skoven
igennem mit Blod,
det bruser
som Voven
fra Isse til Fod,
det bobler og syder,
det gærer og bryder,
det fraader – og fryder
mit dirrende Mod,

Det hvisler
som Hækken
i Kvældbrisen blød,
det risler
som Bækken
i Skovbundens Skød;
der tændes en Kerte
af Lyst i mit Hjerte,
det smiler i Smerte
og slukner i Glød.

Det støder
som Vinden
i Høst mellem Træ'r,
det gløder
paa Kinden
med blussende Skær,
det isner i Aaren,
det brænder i Taaren
som Vintren, naar Vaaren
er vindende nær.

Som Elven
sig kaster
fra Tindernes Glød
med Skælven
og haster
mod Dalenes Skød
for dér som den milde
henglidende Kilde
sin Higen at stille
i Salighedsdød.

Som Sukken,
der lindrer
med svalende Trøst,
som Duggen,
der tindrer
paa Morgenens Bryst,
som Sommerens unge
Smaafugle kan sjunge
med trilrende Tunge
i jublende Lyst.

Som Isen,
der bryder
med brølende Brag,
som Disen,
der nyder
den gryende Dag,
skønt Død den den bringer,
og flyende svinger
de skælvende Vinger
i bævende Slag.

Som hvilte
sig Døden
i Livsdisens Skød,
som smilte Kvældrøden
i Morgenens Glød,
saá er det, du kære,
du elskte, at være –
nej! lad mig bære
det stum til min Død!